

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XXVIII. De zelo Alberti contra omne vitium, maximè Ecclesiasticorum;
& quid Canonizatio confert Sanctis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

que sectatores, ex compassione redarguit eosdem vt resipiscant, ita in Postilla inquit super Lucam XXI. circa illud, *Erunt signa in sole & luna & stellis. Stella autem, inquit, sunt Religiosi, qui, sicut stella stant in celo, sic deberent stare in caelesti conuersatione: nostra enim conuersatio in celis est. & Iudicum quinto: Stella manentes in ordine & cursu suo, contra Sisaram pugnaverunt. Habent autem tres partes, scilicet, votum obedientiae, votum castitatis, & votum paupertatis. Et votū quidem obedientiae aliquantulum tenent, & similiter votū castitatis; sed abrenuntiatio proprietatis manifestè percussa est, quia ferè omnes ad amorem terrenorum etiam plus quàm seculares sunt inclinati; & ideo signanter dicitur Matthaei XXIV. quòd ceciderunt in terra. hæc Albertus.*

CAPVT XXVIII.

De zelo Alberti contra omne vitium, maximè Ecclesiasticorum: & quid Canonizatio confert Sanctis.

CONTRA omne autem vitium tam acerrimè & saluberrimè ex nimio zelo

zelo disputat, præcipuè contra malos Ecclesiasticos, tam Religiosos quàm sæculares, vt nemo dubitare possit, quin igne Dei tamquam fornax succensus fuerit. Vnde quàm magni sint Prælati, neminem vt Elias pertimuit, zelando iustitiam & Christianam Religionem, nunc Summis Pontificibus non parcens fraternè admonet; nunc Episcopos, ceterosque Ecclesiarum Prælatos, Clericos sæculares atque Religiosos de vitiis acerrimè increpat, testimoniis Scripturarum affirmans & testificans, quanta mala Ecclesiæ & animarum mortes ex malorum Ecclesiasticorum peruersitate eueniunt. De quibus omnibus si eiusdem Alberti dicta adducere vellemus, credo quòd lamentationes & væ decantanda ipsis essent magis quàm carmen lætitiæ; cùm miseriam quam expectare habent à iusto Iudice, eis suis verbis multipliciter insinuat. Et quia hæc ponendo in hac compendiosa Legenda, vltra modum Liber excresceret, libet paucissima ex his inferere potiùs, notando loca vbi ponuntur huiusmodi, quàm in longum sermonem deducere. Nam circa il-

lud

lud Lucae xvi. *Cupiens saturari de micis;*
 dicit Prælatos diuites esse debere in
 scientia, verbis diuinis, quibus ad pœ-
 nitentiam nutrire debent pauperem po-
 pulum, id est peccatores, & deberent ad-
 minus sex micas dare eisdem: quas mi-
 cas ibidem exponit, & Scriptura dictum
 suum roborat. in fine autem multum
 dolenter concludit, sic inquit: *Sed*
heu! hodie nemo populo pauperi dat; &
ipsi Prælati iuxta Prophetæ vocem optimo
unguento delibuti, nihil compatiuntur su-
per contritione Ioseph, hoc est, pauperum;
sed dicunt illud Ecclesiastici: Inueni mihi
requiem, nunc manducabo de bonis meis
solus. hæc Albertus. Qui iterum Lu-
 cæ xxi. circa illud, *Erunt signa in sole &*
luna, ita dicit de Prælati malis in Eccle-
 sia: *Hæc autem signa modo fiunt; sol enim*
obscuratur, quando illi qui illuminatores
orbis terræ deberent esse, obscurantur, sicut
dicitur Sapientia xvii. Totus orbis terra-
rum limpido illuminabatur lumine: solis
autem illis superposita fuit grauis noxæ
imago tenebrarum, quæ eos erat compre-
hensura. Hæc enim luminaria tenebrosiora
sunt iam facta quàm alia tenebrosa, tum
per ignorantiam, tum etiam per nigram
vitam.

vitam. Ij etiam sunt qui stant, non circumeunt, quia de cura subditorum nihil considerant, sed in altitudine suæ ambitionis stant erecti & otiosi: hi pro tertia parte percussi sunt, quia lumen dignitatis retinentes & quæstum, tota utilitas spiritualium percussa est. Hæc enim tria sunt, dignitas, & temporalium dispensatio, & utilitas spiritualium quam debebant respondere, quæ tota percussa est. Ezechielis xxxiv. Gregem meum non pascebatis. Isaia 1. Super quo percutiam vos ultra addentes prouaricationem. Retrocessio autem est, quia reuersi sunt ad vomitum & ad vitam laicalem. hoc modo totus retrocessit Clerus qui sol mundi fuit; & ideo luna, hoc est laicorum congregatio, eclipsim patitur sui luminis, & conuersa est in sanguinem, hoc est ad carnalitatis amorem. hæc Albertus, quæ ibidem latius per Scripturam sacram sunt probata. Qui iterum in alio loco in eadem Postilla circa illud Lucae xx. Simulantes longam orationem, de malis Clericis dicit in hunc modum: Reuera non diu orant, sed simulant se diu orare, ut occasione longæ orationis accipiant. Auaritiam vestram Religionis colore depingitis, & diabolo

K Chri-

Christi arma præstatis, ut armetur iniquitas, dum hypocrisis pietas æstimatur. Marci XII. Deuorant domos viduarum sub obtentu proluxa orationis. Nostri vero Sacerdotes aliquid peius faciunt, quia nullam penitus prætendunt pietatem vel orationem, & tamen deuorant domos omnium: ius suum esse dicentes hoc & istud, sed non esse ius ut aliquid vel Deo rependant vel hominibus. Michææ III. Audite Principes Iacob, & duces domus Israel, qui violenter tollitis pelles super oues meas, & carnes earum de super ossibus earum. hæc Albertus, qui iterum Marci XII. ita ait: Modò autem nostri Sacerdotes & Scriba domos viduarum comedunt, non sub obtentu longa orationis, sed sub violentia aperta deprædationis. hæc Albertus. Sed hic adhuc durius loquitur ex zelo quibusdam peruersis: nam Amos VII. ubi dicitur quòd Amasias sacerdos misit Bethel ad Ieroboam Regem Israel accusans Prophetam Amos prædicantem contra vitulum aureum quem Rex erexerat, sic adiungit post Textum, dicens: Simile quid factum est Domino, & fit adhuc suis à Pontificibus. Ioannis XI. Collegerunt Pontifices & Pharisei concilium. & post

& post pauca: Si dimittimus eum sic, omnes
 credent in eum, & venient Romani ut
 tollant nostrum locum & gentem. Similiter
 Predicatores veritatis à Pontificibus, ne in
 suis Episcopatibus prædicent, eiiciuntur.
 I. ad Thessal. II. Eadem passi estis à con-
 tribulibus vestris, sicut & ipse Dominus à
 Iudeis, qui & Dominum occiderunt Ie-
 sum, & Prophetas, & nos persecuti sunt, &
 Deo non placent, & omnibus hominibus
 aduersantur, prohibentes nos loqui genti-
 bus ut salua fiant, ut impleant peccata
 sua semper: peruenit enim ira Dei in eos
 usque in finem. hæc omnia & alia multa
 Albertus contra eos qui prohibent Præ-
 datoribus verbum dicere veritatis.
 Ob huiusmodi autem zelum Alberti,
 Prælati multi, qui veri Pastoris sata-
 gunt subsequi vestigia, eiusdem beatif-
 simi viri non cessant magnificare iusti-
 tiam & fortitudinem, pronuntiantes se-
 dem Dei in ipsius anima collocatam
 fuisse firmissimè, & præidentis poten-
 tia stabilem, nulli valentem cedere vitio
 eundem, affirmant indubiè. Non autem
 hunc zelum doctrinando in paucis lo-
 cis seruat, sed tam copiosè, ut nemo sit
 dubitans qui legerit Alberti libros, quin
 K 2 dolore

dolore tactus fuerit intrinsecus super
 contritione Ioseph. Inde multi dicunt
 dilatam esse Canonizationem ipsius ob
 malorum Prælatorum resistantiam, ne
 dum tali honore sublimatus, magis au-
 thentica fieret doctrina viri iusti, & eo-
 rum iniquitas pateretur ruinam. Vnde
 cum beatus Thomas eius discipulus
 Sanctorum adscriberetur Catalogo, de
 Alberti etiam Canonizatione, vt aiunt,
 tractabatur; licet propter negligentiam
 Fratrum, qui causam non agitabant,
 prosecutione careret. Nec ob huiusmo-
 di dilationem Canonizationis, vel et-
 iam si Sancti omnino ab Ecclesia inter
 Canonizatos non habentur, minoris
 sanctitatis sunt reputandi; cum esse
 possit, & probabile multum sit, plures
 non canonizatos Sanctis canonizatis
 aliquibus in beatitudine esse excellen-
 tiores, & ex vitæ merito maiora posse
 impetrare. vnde Dominus Antoninus
 in sua Chronica titulo xxii. tertij vo-
 luminis, sic inquit: *Quantum autem no-
 bis, qui tenebris involuimur, permittitur
 indicare de Sanctis per coniecturas & præ-
 sumptiones ex Gestis eorum, arbitror am-
 bigere neminem, plurimos Beatos vtrius-
 que*

que sexus non canonizatos ab Ecclesia, imò nec nominatos, non fuisse minoris meriti & inferioris gloria multis Catalogo Sanctorum adscriptis. Non enim Canonizatio adiicit ad meritum vel premium essenziale Beatorum, nec decernit sanctitatis gradum, sed venerationem temporalem & gloriam; ut post ipsam possit solemniter Officium celebrari & festinari, quod aliàs fieri non debet. hæc Antoninus. Nec interdicitur tamen ab Ecclesia, imò ipsa admittit Sanctis non canonizatis porrigere preces in priuato, si probabile est Sanctos tales beatos esse, quemadmodum recitat præfatus Dominus Antoninus in tertia Parte suæ Summæ titulo XII. cap. VIII. & idem tenet Innocentius. Ut autem faciant miracula Sancti, de necessitate in nobis aliqua requiruntur, scilicet fides & deuotio. Vnde ipse Albertus in Postilla super Lucam circa illud vndecimo, Erat Iesus eiiciens demonium, sic ait: Fides & deuotio exoptulant & impetrant miraculum: per ista enim virtus Altissimi obumbrat fidelibus, sicut obumbravit beate Virgini. Quantumcumque enim virtus sit in Salvatore, non operabitur in nobis

nisi iungatur nobis per fidem & deuotionem; sicut medicina in pyxide, que non operatur nisi suscipiatur in corpus & naturam egrotantis, nihil penitus operatur. hæc Albertus. Sed & aliud quandoque obstat ne miracula fiant per Sanctos, scilicet malitia hominum, ita quòd digni non sunt iuari per Sanctos. quod idem Albertus notat super Iob, circa illud, *Ad aliquem Sanctorum conuertere.* vbi sic dicit: *Sanctos in afflictione coadiutores non habes, quos in hilaritate socios non habuisti.* hæc ille. Imò quandoque Sanctorum reuelatio differtur propter occultas alias causas soli Deo notas, qui fortè, quando maioris necessitatis est in Ecclesia, vt fides & deuotio populi excitetur, vult Sanctos suos honorare; aut cum necesse sit, malos nouis exemplis Sanctorum emendare, vel eorù instrui doctrinis. Legimus enim de magnis Sanctis, etiam non nisi post multos valdè annos esse inuentos, vel miracula fecisse, vt de beato Barnaba legitur, similiter & de sancto Quintino martyre, atque de sanctis Cassio & sociis eius in Diocesi Coloniensi. Alios etiam diu valdè post obitum canonizatos, vt sanctum

Iob 5.

Etum Stanislaum Episcopum & martyrem Cracouiensem, qui vltra ducentos annos iacuit antequam canonizaretur. Et ideo non mirum quod Albertus hic venerabilis non sit canonizatus: possumus tamen veraciter dicere, quod ea quæ de ipso bona scribuntur, & in ista Legenda notantur, excellentiora sunt, quam multa quæ de variis Sanctis canonizatis leguntur: imò & plura sunt respectu illorum quæ de nonnullis Sanctis scribuntur. de quibus possemus hinc enumerare aliquos: sed transeundum est, quia comparationes odiosæ sunt.

CAPVT XXIX.

De tribulatione quam sustinuerunt Fratres Predicatores & Minores, & qualiter liberati sunt diuinitus ab illa; atque de visione mirabili ostensa de Alberto.

REVOLVTO autem tempore quo Albertus venerabilis Prouincialatus officium administrabat in Teutoniæ Prouincia, Coloniensi studio, quod secundum Ordinis morem semper Generale

K 4